

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-ЖА J. КОКОТТ

представено на 26 юни 2008 година¹

I — Увод

1. С настоящата жалба за отмяна Европейският парламент оспорва избора на правно основание за приемането на Решение 2006/1016/ЕО на Съвета от 19 декември 2006 година за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността².

2. Съветът възприема като правно основание на това решение „икономическото, финансово и техническо сътрудничество с трети страни“ (член 181а ЕО). Парламентът изтъква, че решението следвало да се основава и на член 179 ЕО — правното основание на сътрудничеството за развитие. В подкрепа на своята позиция Парламентът изтъква мотива, че повечето трети страни, обхванати от това решение, били развиващи се страни.

¹ — Език на оригиналния текст: немски.

² — ОВ L 414, стр. 95; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 7, стр. 176, наричано по-нататък „Решение 2006/1016“ или „решението“.

II — Правна уредба

A — Разпоредби от Договора за ЕО

3. Дял XX ЕО е озаглавен „Сътрудничество за развитие“. Член 177 от него определя целите на политиката на Общността в тази област:

„(1) Политиката на Общността в областта на сътрудничеството за развитие, която допълва политиките, провеждани от държавите-членки, подпомага:

— устойчивото икономическо и социално развитие на развиващите се страни и в частност на онези от тях, които с[a] в най-неблагоприятно положение;

- гладката и постепенна интеграция на развиващите се страни в световната икономика;
- (2) Европейската инвестиционна банка дава своя принос при условията, посочени в нейния устав за прилагането на мерките, посочени в параграф 1.
- кампанията срещу бедността в развиващите се страни.

(2) [...]“

(3) [...]“

4. Член 178 ЕО предвижда:

„Общността взема предвид целите, посочени в член 177 и при осъществяването на онези свои начинания, които има вероятност да засегнат и развиващите се страни.“

6. Член 181а ЕО, който е единствената разпоредба в дял XXI, е озаглавен „Икономическо, финансово и техническо сътрудничество с трети страни“:

5. Член 179 ЕО представлява правно основание за мерки в областта на сътрудничеството за развитие:

„(1) Без да се засягат останалите разпоредби на настоящия договор, Съветът, като действа в съответствие с процедурата, посочена в член 251, приема необходимите мерки за изпълнението на целите, посочени в член 177. Тези мерки могат да бъдат под формата на многогодишни програми.

„(1) Без да се накърняват останалите разпоредби на настоящия договор и в частност на дял XX, Общността изпълнява, в областта на своята компетентност, мерки за икономическо, финансово и техническо сътрудничество с трети страни. Тези мерки допълват мерките, изпълнявани от държавите-членки и съответстващи на политиката в областта на развитието на Общността.

Политиката на Общността в тази област допринася за общата цел да се развият и укрепват демокрацията и принципа на правовата държава, както и за целта да се зачитат правата на човека и основните свободи.

(2) Съветът приема с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията и след като се консултира с Европейския парламент, мерките, необходими за изпълнение на параграф 1. [...]

[...]“

извън Общността. ЕИБ следва да бъде насърчавана да увеличава дейностите си извън Общността, без да прибягва към гаранцията на Общността, по-специално в предприсъединяващите се страни и Средиземноморието, както и в благоприятните за инвестиции страни от други региони, докато относно естеството на покритието на гаранцията на Общността следва да бъде пояснено дали покрива рискове от политическо или суверенно естество.“

8. Съображение 8 от решението също препраща към външната политика на Общността:

Б — Решение 2006/1016

1. Извлечение от преамбюла на решението

7. Съображение 3 от преамбюла на решението гласи следното:

„С оглед да се подкрепи външната политика на ЕС, без да се засегне кредитоспособността на ЕИБ, следва да бъде предоставена на ЕИБ бюджетна гаранция от Общността за дейности, извършвани

„Финансовите операции на ЕИБ следва да бъдат съвместими и да подкрепят външните политики на ЕС, включително специфичните регионални цели. Чрез гарантиране на цялостно сближаване с действията на ЕС, финансирането от ЕИБ следва да допълва политиките, програмите и инструментите за помощ от Общността в различните региони. При това защитата на околната среда и енергийната сигурност на държавите-членки следва да бъдат част от финансовите цели на ЕИБ във всички допустими региони. Финансовите опе-

рации на ЕИБ следва да се провеждат в страни, които отговарят на съответните условия, съвместими със споразуменията на ЕС на високо [...] равнище [относно] политическите и макроикономическите аспекти.“

2. Основни разпоредби от решението

9. Член 1, параграф 1 от решението гласи:

„Общността предоставя на Европейската инвестиционна банка („ЕИБ“) глобална гаранция („гаранция на Общността“) за плащания, които не са получени от ЕИБ, но са дължими към нея, по отношение на заеми и гаранции по заеми за допустими инвестиционни проекти на ЕИБ, осъществявани в страни, обхванати от настоящото решение, когато заемното финансиране или гаранцията са предоставени съгласно подписано споразумение, чийто срок на действие не е изтекъл или което не е прекратено („финансови операции на ЕИБ“), и е предоставено в съответствие с правилата и процедурите на ЕИБ и в подкрепа на съответните цели на външната политика на Европейския съюз.

[...]“

I - 8110

10. Член 2 от решението, определящ обхванатите страни, предвижда следното в своите параграфи 1 и 2:

„(1) Списъкът на страните, подходящи или потенциално подходящи за финансиране от ЕИБ в рамките на гаранция от Общността, е установен в приложение I.

(2) За страните, които са изброени в приложение I и са маркирани със знака „*“ и за други страни, които не са изброени в приложение I, дали тези страни са подходящи за финансиране от ЕИБ в рамките на гаранция от Общността се решава от Съвета за всеки отделен случай и в съответствие с процедурата по член 181а, параграф 2 от Договора.“

11. Член 3 от решението се отнася до съвместимостта на дейности на ЕИБ с целите на външната политика на Европейския съюз. Параграф 2 от посочения член 3 гласи следното:

„(2) Сътрудничеството се осъществява на диференцирана за различните региони основа, като се взема предвид ролята на ЕИБ, както и политиките на Европейския съюз във всеки регион.“

В. СЪСЕДСКИ И ПАРТНЬОРСКИ СТРАНИ

1. Средиземноморски

12. Приложение I към обжалваното решение съдържа списък на страните, които могат да се ползват от финансиране, обхванато от гаранцията на Общността. Определен брой страни са изброени под следните заглавия:

[...]

2. Източна Европа, Южен Кавказ и Русия

[...]

„А. СТРАНИ В ПРОЦЕС НА ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ

С. АЗИЯ И ЛАТИНСКА АМЕРИКА

1. Страни кандидатки

1. Латинска Америка

[...]

[...]

2. Азия

2. Потенциални страни кандидатки

[...]

[...]

Д. ЮЖНА АФРИКА“

III — Обстоятелства, предхождащи спора, искания и производство

2006 г. Съветът приема обжалваното решение с единствено правно основание член 181a ЕО.

A — Обстоятелства, предхождащи спора

13. На 22 юни 2006 г. Комисията представя предложение за решение на Съвета за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността, и като правно основание на това предложение посочва член 181a ЕО³.

14. На 30 ноември 2006 г. Парламентът приема резолюция, в която изразява становище по посоченото предложение и приканва Комисията да добави и член 179 ЕО към член 181a ЕО като правно основание⁴.

15. Комисията обаче не изменя⁵ предложението си по този пункт и на 19 декември

Б — Искания и производството пред Съда

16. На 19 март 2007 г. Парламентът подава жалба пред Съда и иска от него:

— да отмени Решение 2006/1016/ЕО на Съвета от 19 декември 2006 година за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността, на основание нарушаване на Договора за ЕО,

— в случай че отмени това решение, да запази правните му последици до взимането на ново решение,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

3 — Предложение за решение на Съвета за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността, COM (2006) 324 окончателен.

4 — Законодателна резолюция на Европейския парламент по предложението за решение на Съвета за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани в извън Общността от 30 ноември 2006 г., P6-TA(2006)0507, ОВ С 316Е, стр. 109.

5 — Предложение за решение на Съвета за предоставяне на гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността (Централна и Източна Европа, Средиземноморски страни, Латинска Америка и Азия, както и Република Южна Африка) COM (2006) 419 окончателен.

17. Съветът иска от Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

18. С Определение на председателя на Съда от 10 октомври 2007 г. Комисията на Европейските общности е конституирана като страна, подпомагаща Съвета.

19. Всички страни са представили писмени становища в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 май 2008 г.

IV — Правна преценка

20. В жалбата си Парламентът изтъква само едно правно основание за отмяна, а именно изборът на неправилно правно основание за приемането на решението. По този начин Парламентът твърди, че Съветът е нарушил Договора за ЕО по смисъла на член 230, параграф 2 ЕО.

21. Парламентът изтъква, че Решение 2006/1016 би следвало да се основава не само на член 181а ЕО, а също и на член 179 ЕО. В подкрепа на своето становище Парламентът се позовава на факта — който Съветът не оспорва, — че по-голямата част от третите страни, които попадат в приложното поле на решението, трябва да бъдат определени като развиващи се страни.

22. Двете страни са единодушни, че решението се отнася до мярка за финансово сътрудничество. Парламентът обаче изтъква, че член 179 ЕО представлявал специално правно основание за финансовото сътрудничество с развиващи се страни, което в това отношение не допускало прилагането на член 181а ЕО.

23. Съветът и Комисията смятат, че даден акт не би следвало да се основава допълнително и на член 179 ЕО само защото се отнасял до развиващи се страни. Това правно основание било приложимо само ако въпросният акт преследвал и целите на политиката за подпомагане на развитието, заложили в член 177 ЕО. Макар наистина да засягало косвено и развиващите се страни, обжалваното решение не преследвало целите на политиката за подпомагане на развитието.

А — *Определяне на подходящото правно основание*

24. Според постоянната съдебна практика изборът на правното основание на даден акт на Общността трябва да се основава на обективни критерии, които да могат да бъдат предмет на съдебен контрол, сред които са по-специално целта и съдържанието на акта⁶.

25. Ако при проверката на целта и съдържанието на даден акт на Общността се установи, че той има двойна цел или че е съставен от две части, попадащи в приложното поле на различни правни основания, една от които може да бъде определена като основна или преобладаваща, докато другата е само акцесорна, актът трябва да има едно-единствено правно основание, а именно правно основание, което съответства на основната или преобладаваща цел или съставна част⁷.

26. Преди да пристъпим към съдържанието и целите на обжалваното решение, на първо място следва да се разгледат

6 — Постоянна съдебна практика, вж. също Решение от 23 октомври 2007 г. по дело Комисия/Съвет (C-440/05, Сборник, стр. I-9097, точка 61), Решение от 10 януари 2006 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет (C-178/03, Recueil, стр. I-107, точка 41), Решение от 10 януари 2006 г. по дело Комисия/Съвет (C-94/03, Recueil, стр. I-1, точка 34) и Решение от 11 юни 1991 г. по дело Комисия/Съвет („Титанов двуокис“) (C-300/89, Recueil, стр. I-2867, точка 10).

7 — Вж. наред с други Решение от 20 май 2008 г. по дело Комисия/Съвет (C-91/05, Сборник, стр. I-3651, точка 73), Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (цитирано в бележка под линия 6, точка 42), Решение по дело Комисия/Съвет (цитирано в бележка под линия 6, точка 35) и Решение от 11 септември 2003 г. по дело Комисия/Съвет (C-211/01, Recueil, 2003 г., стр. I-8913, точка 39).

абстрактно приложното поле на член 179 и това на член 181a ЕО. Едва след определянето на приложното поле съответно на всяко от тези правни основания може на второ място да се разгледа дали целта и съдържанието на решението действително попадат в приложното поле съответно на двете правни основания и ако това е така, какви изводи следва да бъдат направени.

Б — *Попада ли решението в приложното поле на няколко правни основания?*

1. Приложно поле на член 179 ЕО и на член 181a ЕО

27. Член 179 ЕО представлява правното основание за мерки в областта на сътрудничеството за развитие, докато член 181a ЕО е правното основание за „мерки за икономическо, финансово и техническо сътрудничество с *трети страни*“. По същество в настоящия спор се засяга въпросът как тези две правни основания следва да се разграничат едно от друго и дали приложното поле на член 181a ЕО може да включва и мерки от описания в него вид, приложими към *развиващи се страни*.

28. Първо трябва да се уточни, че естеството на мерките не е подходящ критерий за разграничаване. Наистина, член 181a ЕО

предвижда изрично „икономическо, финансово и техническо сътрудничество“, докато член 179 говори общо само за „мерки“. Същевременно икономическата, финансова и техническа помощ или сътрудничество е една от класическите форми на сътрудничеството за развитие⁸.

29. Парламентът изтъква, че единствено *географският критерий* разграничава приложното поле съответно на двете разпоредби. Според този критерий член 179 ЕО се отнася до сътрудничеството с развиващи се страни, а член 181а ЕО — само до сътрудничеството със страни, различни от развиващите се.

30. Парламентът мотивира становището си по-специално с историческото развитие на дялове XX и XXI. Дял XX относно сътрудничеството за развитие е включен в Договора чрез Договора от Маастрихт. Преди това мерките за подкрепа на развиващите се страни се основавали на член 308 ЕО. След добавянето на дял XX мерките спрямо трети страни, различни от развиващите се страни, продължили да се основават на член 308 ЕО, докато с Договора от Ница не бил въведен член 181а ЕО. Така ставало ясно, че целта на член 181а ЕО била запълване на пропуск в договора по отношение на сътрудничеството с трети страни, различни от развиващите се страни.

8 — Вж. Съвместна декларация на Съвета и на представителите на правителствата на държавите членки, заседаващи в рамките на Съвета, на Европейския парламент и на Комисията, относно политиката за развитие на Европейския съюз: „Европейски консенсус“ от 20 декември 2005 г., ОВ С 46, стр. 1, точка 119.

31. Обратно, Съветът и Комисията застъпват становището, че разграничаването не следвало да се извършва единствено с помощта на географски критерий. Трябвало да се прибави и материален критерий. Дадена мярка не попадала в приложното поле на член 181а ЕО само тогава, когато засягала развиваща се страна и допълнително преследвала целите на член 177 ЕО, тъй като само тогава член 179 ЕО можел да се приложи като правно основание. Следователно мярка спрямо развиващи се страни, която не преследва целите на член 177, можела да се основава на член 181а ЕО.

32. Ако се придържахме само към буквалния смисъл, то понятието „трети страни“ е достатъчно широко, за да включва и развиващи се страни.

33. Ако обаче се разгледа системата на Договора, възниква съмнение в подобно тълкуване.

34. Така член 181а ЕО започва с думите: „Без да се накърняват останалите разпоредби на настоящия договор и в частност на дял XX“. Тези думи са израз на идеята, че дял XX е специално посветен на сътрудничеството за развитие и има предимство пред член 181а ЕО.

35. Наистина, Съветът посочва, че член 179 ЕО също започва с думите: „Без да се засягат останалите разпоредби на настоящия договор“. В тази връзка обаче, от една страна, следва да се изтъкне, че член 179 ЕО е приет в момент, когато член 181а ЕО все още не е съществувал, тъй като последният е добавен в Договора за ЕО едва при последващо негово изменение. От друга страна, съдържащата се в член 179 ЕО резерва е значително по-обща от тази в член 181а ЕО, в която изрично се посочва дял XX. Следователно резервата в член 179 ЕО има предимство пред тази в член 181а ЕО.

36. Така дял XX и правното основание на член 179 ЕО представляват в по-голяма степен специални разпоредби за сътрудничество с развиващите се страни.

37. Може обаче да се постави въпрос за обхвата на специалния характер на дял XX. Дали мерките спрямо развиващи се страни никога не могат да се основават на член 181а ЕО? Или обхватът на тази специализация не надхвърля приложното поле на член 179 ЕО и като следствие от това мерките, които не попадат в приложното поле на член 179, могат да се основават на член 181а ЕО?

38. Според мен телеологичното тълкуване подкрепя становището, че мерките спрямо

развиващи се страни принципно не се обхващат от член 181а ЕО⁹.

39. Всяко друго тълкуване крие опасността от заобикаляне чрез член 181а ЕО на изложението и оценките, съдържащи се в дял XX¹⁰. Всъщност мерките, предвидени в член 181а ЕО, а именно за икономическо, финансово и техническо сътрудничество, са сред класическите средства на помощта за развитие¹¹. Съгласно член 179 ЕО мерките спрямо развиващи се страни са подчинени на условието да допринасят за целите на член 177 ЕО, като подпомагат устойчивото икономическо и социално развитие на развиващите се страни, гладката им и постепенна интеграция в световната икономика и кампанията срещу бедността в тях. Обратно, член 181а ЕО не обвързва сътрудничеството с преследването на цели на политиката за развитието и цели за социален напредък.

40. Ако законодателят можеше да обоснове с член 181а ЕО мерки на сътрудничество с развиващи се страни, когато тези мерки не преследват целите на член 177 ЕО, това в крайна сметка би довело до заобикаляне на целите, определени в член 177 ЕО. В такъв случай законода-

9 — Това е и становището на генералния адвокат Mengozzi в заключението му от 19 септември 2007 г. по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 7, точка 148).

10 — Член 181а ЕО не само препраща към член 179 ЕО, а изрично посочва целия дял XX.

11 — Вж. бележка под линия 8.

телят би могъл да организира икономическото сътрудничество с развиващите се страни без оглед на наложените му с член 177 цели¹². Това обаче противоречи на описаната по-горе система на Договора. Следователно предвид необходимостта да се избегне заобикалянето на член 177 ЕО, редица доводи подкрепят становището, че мерките спрямо развиващите се страни не могат да се основават на член 181а ЕО¹³.

отнася до развиващите се страни, то преследва целите на политиката за подпомагане на развитието по смисъла на член 177 ЕО.

В — Съдържание и цел на Решение 2006/1016

2. Междинно заключение

41. В настоящия случай обаче не е необходимо окончателно произнасяне по въпроса дали разграничаването на член 179 ЕО и член 181а ЕО следва да става единствено по *географски критерий*, или освен това се налага вземането предвид и на *материален критерий*. Всъщност този въпрос би бил релевантен само ако обжалваното решение не преследваше целите на член 177 ЕО. Както обаче ще покаже последващият анализ на съдържанието на целите на обжалваното решение, що се

42. По-нататък на първо място ще разгледам въпроса дали обжалваното решение с оглед на съдържанието си попада в приложното поле на член 179 ЕО. На второ място ще покажа, че що се отнася до развиващите се страни, решението преследва целите на член 177 ЕО.

1. Съдържание на решението

12 — Доколкото член 178 ЕО изисква от Общността да *взема предвид* целите на член 177 ЕО във всички области на политиката, това не представлява компенсация на риска от заобикаляне, тъй като вземането предвид на целите само по себе си остава извън заложеното в член 177 ЕО задължение за преследване на целите.

13 — От тази гледна точка предвижданияте в Договора от Лисабон изменения на член 181а ЕО ще внесат допълнителна яснота. Член 212 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) в бъдеще изрично ще изключи от приложното си поле развиващите се страни: „[...] Съюзът провежда действия за икономическо, финансово и техническо сътрудничество [...] с трети страни, различни от развиващите се страни [...]“.

43. Съгласно член 1, параграф 1 съдържанието на решението се отнася до предоставяне на гаранция от бюджета на Общността за определени трансакции на ЕИБ. Член 1, параграф 1 посочва и условията, обуславящи приложното поле на гаранцията. Според него гаранцията се прилага за неполучени дължими плащания във връзка със заеми и гаранции по заеми за допустими инвестиционни проекти на

ЕИБ (наричани по-нататък „финансиране от ЕИБ“), осъществени от нея в страни, обхванати от това решение. Друго условие е съответното финансиране от ЕИБ да е предоставено според правилата и процедурите на ЕИБ в подкрепа на съответните цели на външната политика на Европейския съюз.

44. Приложение I към решението съдържа списък на страните, които попадат в приложното поле на решението и са подходящи за финансиране. Включени са четири групи страни, а именно: „Страни в процес на присъединяване“, „Съседски и партньорски страни“, „Азия и Латинска Америка“ и „Южна Африка“. Към всяка група са изброени и отделните страни.

45. Парламентът изтъква, че повечето от включените в списъка страни са развиващи се страни. Поради липса на специална дефиниция за развиваща се страна в общностното право, в тази връзка Парламентът се позовава на класификацията на страните, направена от ОИСР и от Световната банка. Съветът не оспорва тази квалификация. Във връзка с това следва да се отбележи като общо правило, че класификациите на ОИСР и на Световната банка могат да имат единствено указваща роля по отношение на общностното право. Всъщност понятието за развиваща се страна следва да се определя самостоятелно в общностното право, така че в отделни случаи класификацията може да бъде различна. Подобни възможни различия обаче не са от значение за анализа на списъка на страните в обжалваното решение.

46. Представлява ли предвидената в рамките на обжалваното решение гаранция мярка, която по своя предмет попада в приложното поле на член 179 ЕО?

47. Както вече бе посочено по-горе¹⁴, дадена мярка за финансово сътрудничество може да попадне в приложното поле на член 179 ЕО.

48. Така фактът, че плащанията на ЕИБ към партньорите по даден проект в развиващите се страни не представляват неподлежащи на възстановяване помощи, а заеми, не би могъл да се противопостави на определянето като помощ за развитие.

49. Както посочват Парламентът и Комисията, от една страна, поради гаранцията партньорите на ЕИБ в рамките на даден проект се ползват от заеми с по-изгодни лихвени проценти, което представлява помощ. От друга страна, член 179, параграф 2 ЕО изрично предвижда, че ЕИБ подкрепя водената от Общността политика за подпомагане на развитието. Като се има предвид обаче, че дейността на ЕИБ се състои основно в отпускането на кредити, фактът, че става въпрос за кредити, а не за помощи, не би могъл да се противопостави на класификацията като помощ за развитие.

14 — Вж. точка 28 от настоящото заключение.

2. Цели на решението

50. Парламентът смята, че обжалваното решение, доколкото се отнася до развиващи се страни, преследва целите на член 177 ЕО, а именно насърчаването на устойчивото икономическо и социално развитие.

51. Съветът оспорва това становище, без обаче да посочва, ако това не е така, каква би била целта на решението по отношение на развиващите се страни. Съветът се ограничава до неколкочкратното изтъкване, че Решение 2006/1016 има само една цел, която е установяването на „дейност по финансово сътрудничество с трети страни посредством общностен финансов инструмент“. В противовес на становището на Съвета обаче от това описание се проявява по-скоро именно съдържанието на мярката, а не нейната цел. Както следва от решението, предоставянето на гаранцията не е самоцел, а преследва цели, които стигат много по-далече.

52. Преследваните с решението цели се очертават най-вече в първото и третото му съображение. Според тях гаранцията се предоставя *с оглед да се подкрепи външната политика на ЕС, без да се засегне кредитоспособността на ЕИБ*.

53. Така гаранцията трябва да даде възможност на ЕИБ да осъществява финансови операции в страни извън Общността, което често може да се окаже по-рисковано, без да бъде застрашена нейната кредитоспособност (рейтингът на кредитната институция).

54. Затова първоначално може да се създаде впечатление, че във връзка с оспорваното решение се касае не за външна мярка на външната политика, а обратно, за чисто вътрешна мярка. Изглежда и Комисията има предвид именно това, като заявява, че в разпоредителната част на обжалваното решение се описва финансов инструмент, предназначен да се прилага на първо място на вътрешно равнище в Общността. Освен това Комисията посочва, че за разлика от други финансови инструменти в областта на външните отношения, самото обжалвано решение не било правно основание за операциите на ЕИБ по финансиране по отношение на трети страни, като тук правното основание на първо място бил член 18, първо тире, параграф 2 от Протокола за устава на ЕИБ¹⁵. Третите страни се ползвали само косвено от обжалваното решение, като поради гаранцията получавали по-изгодни заеми. Третите страни се ползвали пряко от финансовите операции на ЕИБ. В хода на съдебното заседание Съветът уточнява, че според него тази *непряка* връзка между гаранцията и разви-

15 — Устав на ЕИБ, Протокол № 10, приложен към Договора за създаване на Европейската общност във версията му от 1 май 2004 г., член 18 параграф 1: „В рамките на задачата, определена в член 267 от този договор, банката предоставя на своите членове или на частни, или публични предприятия кредити за осъществяване на инвестиционни проекти в рамките на европейските територии на държавите членки, доколкото тези средства не могат да бъдат получени от други източници при приемливи условия. Но като изключение, въз основа на разрешение от Съвета на губернърите, прието с единодушие по предложение на Съвета на директорите, банката може да предоставя кредити за инвестиционни проекти, които се изпълняват изцяло или отчасти извън европейските територии на държавите членки.“

ващите се страни представлява решаващият мотив, поради който обжалваното решение не трябва да се основава и на член 179 ЕО.

чрез предоставяне на възможност за финансово сътрудничество с трети страни чрез ЕИБ. Особено ясно това личи от съдържанието на член 1, параграф 1 от решението, според който гаранцията се предоставя само за финансови операции на ЕИБ, които допринасят за целите на външната политика на Европейския съюз.

55. Тази гледна точка обаче не е убедителна. Ако впрочем продължим докрай аргументите на Комисията, ще се наложи да стигнем до извода, че *нищо* член 179 ЕО, *нищо* член 181а ЕО могат да се посочат като правно основание за обжалваното решение, независимо от въпроса дали развиващите се страни са засегнати или не. Всъщност член 181а ЕО предоставя правно основание за финансовото сътрудничество с *трети страни*, а не за чисто вътрешни мерки.

57. Следователно фактът, че гаранцията има само косвен ефект чрез ЕИБ по отношение на развиващите се страни, не е пречка тази мярка да бъде определена като помощ за развитие. Гаранцията е задължително условие за осъществяването от ЕИБ на такива мерки за финансиране в трети страни, каквито с оглед на собствения си кредитен рейтинг тя вероятно не би осъществила изобщо или би осъществила при значително по-неизгодни условия за кредитополучателите на ЕИБ в третите страни. Така благодарение на гаранцията от Общността всъщност се благоприятства и става възможно ангажирането на ЕИБ в развиващите се страни.

56. Все пак Комисията е права, че на първо време гаранцията има пряк ефект само вътре в Общността, а именно между ЕИБ и бюджета на Общността. Ето защо гаранцията сама по себе си не може да бъде определена като финансово сътрудничество с трети страни. *Основната* цел на решението обаче е подкрепа на външната политика на Общността. Гаранцията не е самоцел, а само средство за постигане на основната цел на Общността, а именно подкрепа на нейната външна политика

58. Като се има предвид, че чрез решението Общността създава конкретната основна предпоставка за дейността на ЕИБ за подкрепа, в предложената качествена оценка на проблема запазването на кредитоспособността на ЕИБ се явява необходимото средство за осъществяване на основната цел, която е подкрепа за развиващите се страни.

59. Дали обаче, доколкото се отнася до развиващи се страни, обжалваното решение преследва и целите на член 177 ЕО, тоест тяхното устойчиво икономическо и социално развитие, интеграцията на развиващите се страни в световната икономика и кампанията срещу бедността?

60. В решението се посочва съвсем общо, че неговата цел е подкрепа на външната политика на Общността. Общностната политика в областта на подпомагането на развитието обаче също е част от външната политика на Общността. В съображение 8 от обжалваното решение се подчертава, че финансовите операции на ЕИБ следва да бъдат съвместими и да подкрепят външните политики на Съюза, включително специфичните регионални цели. Що се отнася до развиващите се страни, специфичната регионална цел е насърчаването на устойчивото икономическо и социално развитие¹⁶. Член 3, параграф 2 изрично предвижда също така, че сътрудничеството се осъществява на диференцирана за различните региони основа, като се взема предвид ролята на ЕИБ, както и политиките на Европейския съюз във всеки регион.

61. Впрочем обжалваното решение изрично посочва инструментите за сътрудничество, предназначени за дейностите на ЕИБ, към които се прилага гаранцията. Всички те освен един са инструменти за финансиране, които от своя страна се основават най-малкото и на член 179 ЕО,

16 — По отношение на описаните в приложение 1 страни — партньори на Съюза, целта е подкрепа на политиката за партньорство и съседство, а по отношение на страните в процес на присъединяване — предприемителната политика.

и поради това представляват инструменти за сътрудничество за развитие: Инструмент за европейско съседство и партньорство¹⁷ (основан на член 179 ЕО и член 181a ЕО), Инструмент за сътрудничество за развитие¹⁸ (основан на член 179 ЕО) и Инструмент за стабилност¹⁹ (основан на член 179 ЕО и член 181a ЕО).

62. В преамбюла на решението са посочени и конкретни насоки във връзка с целите, които операциите по финансиране на ЕИБ трябва да преследват в отделните региони. Така за регионите, към които спадат развиващите се страни, са описани цели, които са типични цели на сътрудничеството за развитие.

63. В азиатските и латиноамериканските страни финансирането следва да се фокусира върху екологичната устойчивост и проектите в областта на енергийната подкрепа на ЕС в Азия и Латинска Америка чрез преки чуждестранни инвестиции и трансфер на технологии и ноу-хау (съображение 12). В Централна Азия ЕИБ следва да се фокусира върху основните

17 — Регламент (ЕО) № 1638/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 2006 година за определяне на общи разпоредби относно установяване на Европейски инструмент за съседство и партньорство, ОВ L 310, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 164.

18 — Регламент (ЕО) № 1905/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година за създаване на финансов инструмент за развитие на сътрудничеството, ОВ L 378, стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 51, стр. 232.

19 — Регламент (ЕО) № 1717/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 ноември 2006 година за установяване на Инструмент за стабилност, ОВ L 327, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 215.

проекти в областта на енергийните доставки и енергийния транспорт, с трансгранично приложение (съображение 13). В Южна Африка ЕИБ следва да се фокусира върху инфраструктурни проекти от обществен интерес (включително общинска инфраструктура, електроснабдяване и водоснабдяване) и подкрепя за частния сектор, включително МСП (съображение 14).

64. Следователно финансовото сътрудничество, което по силата на обжалваното решение се осъществява чрез предоставената на ЕИБ гаранция от Общността, също преследва, доколкото се отнася до развиващите се страни, социално-икономическите цели от член 177 ЕО, а именно устойчивото икономическо и социално развитие на развиващите се страни.

3. Междинно заключение

65. Доколкото обжалваното решение се отнася до развиващи се страни, то попада в приложното поле на член 179 ЕО. Доколкото се отнася до страни, различни от развиващите се страни, то попада в приложното поле на член 181a ЕО. Ето защо по-нататък следва да се проучи дали като следствие от това актът е следвало да бъде основан и на двете правни основания.

Г — Може ли да се определи център на тежестта?

66. Принципно даден акт трябва да има едно-единствено правно основание. Ако проверката на общностен акт покаже, че той има двойна цел или че е съставен от две части, то съгласно така наречената съдебна практика „за центъра на тежестта“, определена от Съда, актът следва да се основава на онова правно основание, което съответства на основната или преобладаваща цел или съставна част²⁰.

67. Само ако бъде установено, че актът преследва едновременно няколко цели или е съставен от множество неразривно свързани съставни части, без една от тях да е второстепенна или косвено обвързана с друга, то подобен акт по изключение трябва да се основава на съответните различни правни основания, ако съответните им процедури са съвместими²¹.

68. Както беше посочено, обжалваното решение е съставено от две части: едната част се отнася до финансовото сътрудничество с развиващи се страни и попада в приложното поле на член 179 ЕО, а другата се отнася до финансовото сътрудничество с други трети страни и попада в приложното поле на член 181a ЕО.

20 — Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 42) и Решение от 29 април 2004 г. по дело Комисия/Съвет (С-338/01, Recueil, 2004 г., стр. I-4829, точка 55).

21 — Вж. наред с други, Решение по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 9, точка 75), Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 43) и Решение по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 20, точка 56).

69. Парламентът изтъква, че съдебната практика на Съда във връзка с центъра на тежестта не се прилага в настоящия случай. При условията на евентуалност Парламентът поддържа, че дори да се стигнело до прилагане на критерия за център на тежестта, двете части в случая били неразривно свързани една с друга и нито една от тях не била второстепенна или косвено обвързана с другата.

70. Настоящият случай се отличава от решенията по досегашни случаи в две отношения.

71. На първо място, и двете правни основания се отнасят до един и същ предмет, а именно сътрудничеството с трети страни. Както обаче вече беше изложено по-горе, те се изключват взаимно с оглед на адресатите на сътрудничеството: член 179 ЕО представлява в по-голяма степен специална разпоредба спрямо член 181а ЕО и има предимство пред него. Доколкото са засегнати развиващи се страни, правилното правно основание е член 179 ЕО, а доколкото са засегнати страни, различни от развиващите се страни, подходящото правно основание е член 181а ЕО.

72. На второ място, тук центърът на тежестта не може да бъде определен на основата на критерий във връзка със съдържанието. Всъщност обжалваното решение засяга финансовото сътрудничество с развиващи се страни и със страни, различни от развиващите се страни. Центърът на тежестта тук може да се определи само чисто *количествено*.

73. Това е и разликата с посочените от Съвета споразумения за партньорско сътрудничество в областта на рибарството и търговията²². Въпреки че се отнасят до развиващи се страни, тези споразумения се основават единствено на съответното релевантно материалноправно основание, а не и на член 179 ЕО. Тук може да бъде определен център на тежестта от гледна точка на *съдържанието* между политика за подпомагане на развитието и политика в областта на рибарството или на търговията. Когато центърът на тежестта от гледна точка на съдържанието се отнася до политика в областта на рибарството или на търговията, свързаният с това акт следва да се основава единствено на съответните правни основания, а не и на член 179 ЕО, дори актът да се отнася до развиващи се страни. От гледна точка на съдържанието обаче обжалваното решение се отнася до същия вид мярка, която се отличава само с оглед на адресатите.

74. В настоящия случай при установяване на *количествения център на тежестта* може да се стигне до заключение, че нито частта, отнасяща се до страни, различни от развиващите се страни, нито тази относно развиващите се страни, не представляват център на тежестта.

75. Сред страните, подходящи или потенциално подходящи за финансиране по смисъла на решението, количествено има повече развиващи се страни, отколкото

22 — Регламент (ЕО) № 1801/2006 на Съвета от 30 ноември 2006 година относно сключването на Споразумение за партньорско сътрудничество в областта на рибарството между Европейската общност и Ислямска република Мавритания, ОВ L 343, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 10, стр. 47.

страни, различни от развиващите се страни. Ако се позовем само на броя на страните, то дори е възможно решението да следва да се основе изключително на член 179 ЕО. При установяване на количествения център на тежестта обаче трябва да се вземе предвид и предвидената в решението горна граница на гаранцията за отделните региони. В това отношение не е сигурно дали може да се определи с точност разпределението на определената горна граница на гаранцията между развиващи се страни и страни, различни от развиващите се страни. Всъщност е предвидена само съответната обща сума за отделните региони, а не за отделните страни. Даден регион обаче може да включва страни от двете категории. В хода на съдебното заседание Парламентът посочва, че около половината от общата сума, определена в решението като горна граница на гаранцията, се разпределя за развиващи се страни²³.

76. Все пак от така установеното не може да се направи извод, че в количествено отношение решението засяга главно и преобладаващо страни, различни от развиващите се страни, а за развиващите се страни има чисто второстепенно и акцесорно значение. Следователно дори в настоящия случай да се приложи теорията за центъра на тежестта, ще се стигне до извода, че обжалваното решение не би следвало да се основава единствено на член 181а ЕО.

23 — В хода на съдебното заседание Парламентът посочва, а Съветът и Комисията не оспорват това, че около 13 400 милиона от 27 800 милиона евро от горните граници на гаранцията се разпределят за развиващите се страни.

77. По мое мнение обаче един чисто *количествен критерий* принципно не е подходящ, за да се установи дали по смисъла на съдебната практика на Съда за „центъра на тежестта“ даден акт се отнася основно или преобладаващо до член 179 ЕО или до член 181а ЕО. Всъщност от самото начало не е ясно как би следвало да се определя количественият център на тежестта. Дали да се основава на броя на засегнатите страни? Необходимо ли е да се вземат предвид и площта или броят на жителите на страните, за да се установи дали дадена мярка се отнася главно или преобладаващо до развиващи се страни или до страни, различни от развиващите се страни? Правилно би било обаче да се вземе предвид не само броят на страните, а също и размерът на предоставяните суми в рамките на инструмент за сътрудничество.

78. При определени обстоятелства и според тълкуването и значението им тези фактори могат в крайна сметка да доведат до произволни резултати. Поради това с оглед на принципа на правната сигурност определянето на правно основание на такава основа е съмнително. Ето защо по мое мнение в случай като настоящия дори и само по принципни съображения не може да се определи център на тежестта.

79. В крайна сметка обаче и двата подхода водят до еднакво заключение: обжалваното решение не би следвало да се основава единствено на член 181а ЕО.

80. Оттук следва, че ако двете му съставни части са неразривно свързани, то актът по изключение следва да се основава на двете валидни правни основания, при условие че процедурите им са съвместими²⁴. Така в крайна сметка остава да се провери дали съответните процедури по член 179 и член 181а ЕО са съвместими.

Д — Съвместимост на процедурите

81. Едновременното използване на две правни основания е изключено, когато процедурите, предвидени за едното и за другото основание, са несъвместими и/или когато съчетаването на правните основания би засегнало правата на Парламента²⁵. Именно това смятам да разгледам по-долу.

82. Относно правилата за гласуване в рамките на Съвета съвместимостта на двете правни основания е възможна без затруднения, тъй като Съветът взема решения с квалифицирано мнозинство както относно член 179 ЕО, така и относно член 181а ЕО.

83. Все пак съществуват различия в двете процедури с оглед на участието на Парламента²⁶. Докато член 181а ЕО предвижда само консултиране с Парламента, то в рамките на член 179 ЕО Парламентът упражнява законодателна функция съвместно със Съвета по процедурата за съвместно вземане на решения.

84. От Съда вече бе поискано да се произнесе по въпроса дали член 133, параграф 4 ЕО, който не предвижда никакво формално право на участие на Парламента, и член 175, параграф 1 ЕО относно съвместното вземане на решения са съвместими с оглед на различните права на участие на Парламента²⁷. Съдът приема, че във връзка с комбинирания процедура като цяло се прилага процедурата по съвместно вземане на решения, съответстваща на по-активното участие на Парламента. Съдът потвърждава съвместимостта на двете процедури с довода, че кумулирането на тези две правни основания не би могло да засегне правата на Парламента, тъй като използването на член 175 ЕО позволявало участие на тази институция при приемането на акт съгласно процедурата за съвместно вземане на решения. Така в крайна сметка Съдът приема двете процедури за съвместими.

85. Относно въпроса за съвместимостта на процедурите с оглед на съответните условия за участие на Парламента Съдът

24 — Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точки 43 и 57) и Решение по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 6, точки 36 и 52).

25 — Вж. Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (цитирано в бележка под линия 6, точка 57), което препраща към Решение по дело Комисия/Съвет „Титанов двуокис“ (цитирано в бележка под линия 6, точки 17—21).

26 — След приемането на Договора от Лисабон този проблем вече няма да стои, тъй като тогава и за двата члена ще се прилага една и съща процедура, така че по въпроса за наличието на съвместимост ще може без затруднение да се даде утвърдителен отговор.

27 — Вж. Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 59) и Решение по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 54).

в тези случаи е имал предвид единствено правата на участие на Парламента.

86. На основата на тези аргументи съвместимостта на двете процедури следва да бъде потвърдена и в настоящия случай. Както Съдът вече е постановил, ако процедура, която не предвижда никакво участие на Парламента, и процедурата по съвместно вземане на решения са съвместими, то това задължително важи и за съвместимостта на „консултирането“ и „съвместното вземане на решения“, разглеждани в настоящия случай. Така член 179 ЕО и член 181а ЕО могат да предоставят едновременно две правни основания за даден акт.

87. Съдът обаче е постановил, че използването на две правни основания е изключение и е възможно само ако са налице две равностойни и неразривно свързани цели или съставни части²⁸.

88. В крайна сметка това означава, че ако даден акт е делим, то трябва да се приемат два отделни акта, така наречените „актове-близнаци“. Следва да се приеме акт относно развиващите се страни на основата на член 179 и втори акт относно

другите трети страни — на основата на член 181а ЕО. Ако актът не е делим, той следва да се основава както на член 179 ЕО, така и на член 181а ЕО. Законодателят трябва да има свобода на преценката по въпроса за делимостта на даден акт. В конкретния случай съществуват много основания в подкрепа на неделимостта на акта поне в настоящата му форма, като се има предвид, че в него като горни граници на гаранцията са предвидени общи суми за отделните региони, в които могат да попадат както развиващи се страни, така и страни, различни от развиващите се страни. Този метод, а именно посочването на общи суми за отделните региони, а не горни граници за всяка страна, предоставя на ЕИБ възможно най-голяма гъвкавост при осъществяването на нейната дейност.

89. Обратно, ако за преценка на съвместимостта се приеме за съществено и правото на участие на Съвета, както предлагам в моите заключения по делата Комисия/Парламент и Съвет²⁹, в настоящия случай би следвало да се направи извод, че процедурите са несъвместими. Чрез разширяването на процедурата по съвместно вземане на решения до сътрудничеството с трети страни, за което Договорът не е предвидил съвместно вземане на решения с Парламента, на Съвета би било отнето съществуващото в тази област изключително законодателно правомощие, което той в такъв случай ще трябва да сподели с Парламента. Подобно заключение би противоречало на съзнателното определяне на законодателната процедура от страна на държавите

28 — Вж. Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 43) и Решение по дело Комисия/Съвет (посочено в бележка под линия 6, точка 36).

29 — Вж. моето заключение от 26 май 2005 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет (C-178/03, *Rescueit*, стр. I-107, точка 61).

членки. Следователно от тази гледна точка оспорваното решение не би могло да се основава едновременно на сътрудничеството за развитие и на сътрудничеството с трети страни.

ствено на член 175 ЕО³⁰. В съответствие с тази позиция и настоящото оспорвано решение би следвало да се основава единствено на член 179 ЕО, който предвижда процедура за съвместно вземане на решения.

90. Все така според това становище при несъвместимост на процедурите актът следва в крайна сметка да се основава само на едно правно основание, като бъде предпочетено правно основание, което предвижда процедура за съвместно вземане на решения, тъй като относно законодателната процедура правото на Парламента на съвместно вземане на решения представлява общото правило. Впрочем в съответствие с принципа на откритост (член 1, параграф 2 ЕС) и принципа на демокрацията (член 6, параграф 1 ЕС) при наличие на две еднакво допустими и еднакво засегнати, но несъвместими правни основания при съмнение следва да се избере онова, при чието приложение правото на участие на Парламента е най-широко застъпено.

91. Като следствие от това в моите заключения по дело Комисия/Парламент и Съвет и дело Комисия/Съвет поддържам мнението, че акт, който преследва както целите на член 133 ЕО, така и тези на член 175 ЕО, следва да се основава един-

Е — Междинно заключение

92. Като междинно заключение ще отбележа, че независимо от въпроса за съвместимостта на процедурите по член 179 ЕО и член 181а ЕО, в крайна сметка обжалваното решение в никакъв случай не бива да се основава на член 181а ЕО като единствено правно основание. Ето защо това решение следва да бъде отменено поради избор на погрешно правно основание.

V — Запазване на правните последици

93. Парламентът е поискал от Съда, в случай че отмени обжалваното решение, да запази правните му последици до приемането на ново решение. Съветът и Комисията подкрепят това искане на Парламента.

³⁰ — Дело Комисия/Парламент и Съвет (цитирано в бележка под линия 6, точка 64).

94. По силата на член 231, алинея втора ЕО Съдът, ако счете за необходимо, може да посочи кои правни последици от отменения регламент трябва да се считат за окончателни. Така формулирано, това правило важи само за регламентите, но Съдът го прилага по аналогия и за други актове³¹.

95. Съгласно член 10 от обжалваното решение то е влязло в сила на третия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз* на 30 декември 2006 г. От влизането му в сила ЕИБ е поела задължения на основание на гаранцията. Отпадането на гаранцията за вече поети задължения по финансови операции на ЕИБ би представлявало съществен риск за кредитоспособността на банката. Затова с оглед на вече поетите задължения правните последици на обжалваното решение следва да се запазят.

96. Възниква обаче въпросът дали правните последици на решението би трябвало да важат и в бъдеще за проекти, по които все още не е взето решение. Може да се посочи аргументът, че ЕИБ би запазила своята кредитоспособност, ако се откаже от финансирането на рискови проекти. Това обаче би довело до непропорционално възпрепятстване на дейността на ЕИБ и съответно на преследването на външнополитическите цели на Общността.

31 — Относно прилагането по аналогия към резолюции вж. Решение от 28 май 1998 г. по дело Парламент/Съвет (C-22/96, *Rescueil*, стр. I-3231, точка 42); относно прилагането по аналогия към решения вж. Решение от 12 май 1998 г., по дело Обединено кралство/Комисия (C-106/96, *Rescueil*, стр. I-2729, точка 41).

97. Следователно валидността на гаранцията трябва да се запази и за все още недоговорени финансови операции на ЕИБ, и то за онези финансови операции на банката, които се договарят до приемането на ново решение, без обаче да може да се надхвърля подходящият за приемането на ново решение срок³². Законодателят е приел обжалваното решение за по-малко от шест месеца. Поради това може да се сметне, че срок от дванадесет месеца след произнасяне на съдебното решение би следвало да е подходящ за приемането на ново решение.

VI — По съдебните разноски

98. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Парламентът е поискал Съветът да бъде осъден и исканията на Съвета са отхвърлени, следва той да бъде осъден да заплати съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 4 от същия правилник Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

32 — Вж. в тази връзка Решение от 1 април 2008 г. по дело Парламент/Комисия (C-14/06 и C-295/06, *Сборник*, стр. I-1649, точки 82—86), Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 6, точки 61—65); вж. също и моето заключение от 22 септември 2005 г. по дело Обединено кралство/Парламент и Съвет (C-217/04, *Rescueil*, 2006 г., стр. I-3771, точки 47—50).

VII — Заключение

99. Поради това предлагам на Съда да произнесе следното решение:

- 1) Отменя Решение 2006/1016/ЕО на Съвета от 19 декември 2006 година за предоставяне гаранция от Общността на Европейската инвестиционна банка в случай на загуби по заеми и гаранции по заеми за проекти, осъществявани извън Общността.
- 2) Запазва правните последици на отмененото решение по отношение на финансовите операции на ЕИБ, договорени до влизането в сила на решение, прието на правилното правно основание, но най-късно до дванадесет месеца, считано от датата на приемане на настоящото решение.
- 3) Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски, с изключение на тези на Комисията на Европейските общности.
- 4) Комисията на Европейските общности понася собствените си съдебни разноски.